

Sygn. akt **III AUa 1925/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

SSA Marta Sawińska (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy **R. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji R. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 17 lipca 2014 r. sygn. akt VIII U 2160/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata A. C. kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

SSA Marta Sawińska	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--------------------	-----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lipca 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 listopada 2010 roku, odmówił **R. R.** prawa do renty socjalnej, albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15.06.2011r. stwierdziła, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Decyzją z dnia 28 lipca 2012 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku R. R. z dnia 7 marca 2011 roku, odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem stwierdzona w orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21.06.2011r. trwała częściowa niezdolność do pracy powstała u ubezpieczonego przed 16 rokiem życia, tj. przed 09.07.1990r., a nie przed 01.08.2008r. i w trakcie ubezpieczenia od

18.04.2006r. do 31.07.2008r., ponieważ w dziesięcioleciu od 01.08.1998r. do 31.07.2008r. posiada on wymagany 5-letni okres składkowy i nieskładkowy.

Od obu powyższych decyzji w przepisany terminie odwołał się R. R.. Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając powyższe odwołania w sprawie sygn. akt VIII U 3196/11, wyrokiem z dnia 26.06.2012 r. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 28.07.2011 r. oraz odrzucił odwołanie od decyzji z dnia 12.07.2011 r.

Rozpoznając wniesioną przez odwołującego od powyższego wyroku apelację, Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 roku, wydanym w sprawie III AUa 1383/12, uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1 oraz poprzedzającą go decyzję z dnia 28.07.2011 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P., uchylił zaskarżony wyrok w pkt 2 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej oraz przyznał od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) na rzecz adwokata J. S. kwotę 120 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skarżącemu w instancji odwoławczej.

Rozpoznając ponownie sprawę w zakresie prawidłowości decyzji ZUS wydanej w dniu 12.07.2012r., co do wniosku o przyznanie prawa do renty socjalnej, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. oddalił odwołanie (pkt 1 wyroku), przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata J. C. kwotę 90 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odwołującemu w postępowaniu przed Sądem Okręgowym (pkt 2 wyroku) oraz przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata J. S. kwotę 90 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odwołującemu w postępowaniu przed Sądem Okręgowym.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołujący R. R. urodził się dnia (...), z zawodu jest piekarzem. W dniu 17.11.2010 r. do ZUS wpłynął wniosek odwołującego o przyznanie prawa do renty socjalnej. Decyzją z dnia 02.12.2012 r. organ rentowy odmówił odwołującemu przedmiotowego świadczenia, z uwagi na odbywanie przez niego kary pozbawienia wolności, która została orzeczona na okres od 23.09.2010 r. do 21.01.2011 r. Kolejną decyzją z dnia 07.04.2011r. organ rentowy ponownie odmówił odwołującemu przyznania prawa do renty socjalnej, gdyż orzeczeniem z dnia 31.03.2011 r. lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy.

W dniu 12.07.2011r. wydana została zaskarżona decyzja, którą organ rentowy ponownie odmówił R. R. przyznania prawa do tego świadczenia rentowego. Nadto przedmiotową decyzją uchylono dwie poprzednie, którymi organ rentowy nie przyznał odwołującemu prawa do renty socjalnej.

Powyższa decyzja została wydana w oparciu o postępowanie orzecznicze, w trakcie, którego orzeczeniem z dnia 21.03.2011r., lekarz orzecznik ZUS po stwierdzeniu u odwołującego: padaczki uogólnionej z napadami 1-2x miesięcznie, encefalopatii okołoporodowej, niewielkiego upośledzenia intelektu i oligofrenii w wywiadzie, orzekł, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wnioskodawca R. R. złożył w ustawowym terminie sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która rozpoznając u niego te same schorzenia, co lekarz orzecznik ZUS, a nadto stwierdzając mózgowie porażenie dziecięce, obciążony wywiad okołoporodowy w wywiadzie i lekkie upośledzenie umysłowe orzeczeniem z dnia 15.06.2011r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika orzekając, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W dniu 07.03.2011 r. do ZUS wpłynął wniosek odwołującego o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na okoliczność ustalenia niezdolności do pracy, jako przesłanki do przyznania świadczenia rentowego z tego tytułu, odwołujący ponownie został przebadany przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 21.06.2011 r. stwierdził, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy, która to niezdolność powstała przed 16 rokiem życia.

Dnia 28.07.2011 r. ZUS wydał decyzję, którą odmówił R. R. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem, aby odwołujący nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, niezdolność ta musiałaby powstać przed dniem 01.08.2008r., gdyż w dziesięcioleciu od 01.08.1998r. do 31.07.2008r. udowodnił on wymagany okres ubezpieczenia.

Od obu powyższych decyzji w przepisany terminie odwołał się R. R., podając, że rozstrzygnięcia wydane przez organ rentowy są błędne, gdyż stan jego zdrowia nie uległ poprawie i w dalszym ciągu jest zły.

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, który w sprawie VIII U 3196/11 rozpoznawał zasadność odwołań wniesionych przez R. R. od obu w/w opisanych decyzji, odwołujący został poddany badaniu przez biegłych lekarzy sądowych: neurologa (dr A. Godlewskiego) i psychologa (mgr R. Lewandowską), którzy na okoliczność zdolności lub niezdolności odwołującego do pracy ze wskazaniem, czy ewentualna niezdolność do pracy powstała w trakcie ubezpieczenia od 18.04.2006 r. do 31.07.2008 r. oraz czy w powyższym okresie nastąpiło takie pogorszenie stanu zdrowia, które samo w sobie powoduje niezdolność do pracy, sporządzili opinię z dnia 09.09.2011r. Biegli uznali odwołującego za osobę częściowo trwale niezdolną do pracy, z początkiem tejże niezdolności przed 16 rokiem życia i bez istotnego pogorszenia w okresie późniejszym. Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia biegłych, Sąd Okręgowy uznał, że R. R. nie spełnił ustawowych przesłanek, od których ustawodawca uzależnił przyznanie prawa do renty socjalnej i renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący nie jest bowiem całkowicie niezdolny do pracy (renta socjalna), natomiast trwała częściowa niezdolność do pracy u R. R., nie powstała w okresie ubezpieczenia, lecz jest następstwem schorzeń, które wystąpiły u odwołującego przed 16 rokiem życia.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając poprzednio sprawę, wyrokiem z dnia 26.06.2012r. oddalił odwołanie R. R. od decyzji z dnia 28.07.2011r. oraz odrzucił jego odwołanie od decyzji z dnia 12.07.2011r. (sygn. akt VIII U 3196/11).

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając wniesioną apelację odwołującego wniesioną od powyższego rozstrzygnięcia, wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie III AUa 1383/12, uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1 oraz poprzedzającą go decyzję z dnia 28.07.2011r. i sprawę w zakresie prawa do renty z tytułu niezdolności odwołującego do pracy przekazał do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P., a dalej uchylił zaskarżony wyrok w pkt 2 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, co do oceny prawidłowości wydanej decyzji dot. prawa do renty socjalnej, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej oraz przyznał od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) na rzecz adwokata J. S. kwotę 120 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skarżącemu w instancji odwoławczej.

W toku ponownie przeprowadzonego postępowania sądowego odwołujący został poddany badaniu przez innych biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: psychologa – mgr Annę Paluszkiewicz i neurologa – dr Jadwigę Krawiec, którzy na okoliczność wskazania, czy charakter i przebieg procesów chorobowych oraz ich wpływ na stan czynnościowy organizmu, sprawność psychofizyczną oraz stopień przystosowania do ubytków anatomicznych, kalectwa, skutków choroby powoduje całkowitą niezdolność do pracy ze wskazaniem jej daty początkowej, a w przypadku jej stwierdzenia – czy jest ona trwała czy okresowa i jeżeli okresowa – określenia daty końcowej, a w razie stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy – wskazania, czy istnieje ona z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia (9 lipca 1992 r.), sporządzili pisemne opinie z dnia 15 i 16 października 2013 roku oraz opinię łączną z dnia 18.03.2014r.

Powyżej wskazani biegli stwierdzili, że odwołujący jest osobą częściowo trwale niezdolną do pracy, przy czym za początek powstania niezdolności należy przyjąć przed 16 rokiem życia, bez istotnego pogorszenia w zakresie funkcjonowania poznawczego w okresie od 18.04.2006 r. do 31.07.2008 r.

Opiniujący stan zdrowia biegli u R. R. rozpoznali: rozwój umysłowy pierwotnie obniżony do granic upośledzenia umysłowego stopnia lekkiego bez cech wtórnej degradacji procesów poznawczych oraz bez wyraźnych psychologicznych wskaźników organicznego uszkodzenia (...). W ocenie neurologicznej niewielkie uszkodzenie (...) w okresie wczesnodziecięcym objawiało się śladowym niedowładem lewostronnym, a nieco później – padaczką i upośledzeniem umysłowym. Badaniem neurologicznym stwierdzono aktualnie jedynie dyskretną asymetrię odruchów z kończyn lewych, która nie skutkuje zaburzeniami sprawności ruchowej, czy niezbornością. Napady padaczkowe są dobrze monitorowane monoterapią, a zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego przebiega bez objawów korzeniowych. W dostarczonej dokumentacji medycznej brak jakiegokolwiek wzmianki, aby w latach 2006 – 2008 doszło u odwołującego do pogorszenia stanu zdrowia.

Z kolei według opinii psychologicznej, stwierdzone u odwołującego dysfunkcje intelektualne (upośledzenie umysłowe stopnia lekkiego) mają charakter pierwotny i powstały przed 16 rokiem życia. Nie stwierdzono cech wtórnego obniżenia sprawności umysłowej ani jednoznacznych psychologicznych wykładników organicznej dysfunkcji (...).

W łącznej i zgodnej opinii obu biegłych sądowych, odwołujący jest jedynie częściowo niezdolny do pracy, przy czym początek powstania niezdolności do pracy należy przyjąć przed 16 rokiem życia, bez istotnego pogorszenia funkcjonowania poznawczego w okresie późniejszym, tj. w okresie ubezpieczenia od 18.04.2006r. do 31.07.2008r.

Do powyższych opinii cząstkowych oraz opinii łącznej biegłych pełnomocnicy stron, w szczególności pełnomocnik odwołującego, nie wnieśli zastrzeżeń, ani nie zgłosili dalszych wniosków dowodowych w tym zakresie.

Tym samym mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny i przyjmując wnioski wynikające z opinii za własne, Sąd Okręgowy stwierdził, iż odwołanie R. R. należało oddalić. Mając bowiem na względzie treść art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. 2013 r., poz. 982 - tekst jednolity) oraz treść art. 5 ustawy o rencie socjalnej w zw. z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołujący nie spełnił określonych w tych przepisach przesłanek warunkujących przyznanie prawa do renty socjalnej.

Istota sporu sprowadzała się bowiem do ustalenia, czy odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, bądź w trakcie nauki w szkole. Przeprowadzone ponownie według wskazówek Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, że stwierdzone przez biegłych schorzenia, na które cierpi R. R., nie dały podstaw do ustalenia, iż odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, że w toku postępowania o stanie zdrowia odwołującego R. R. ponownie wypowiedzieli się biegli specjalności medycznych odpowiadających chorobom, jakie u niego występują (tj. psycholog i neurolog). Opinia biegłych została wydana na podstawie przeprowadzonych bezpośrednich badań odwołującego oraz analizy dostarczonej dokumentacji. W ocenie Sądu Okręgowego biegli w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali, na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę, a nadto opinia łączna biegłych była zgodna i stanowcza.

W konsekwencji zatem, mając na uwadze wnioski zawarte w opinii biegłych lekarzy sądowych, Sąd Okręgowy, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wniesione od decyzji z dnia 12 lipca 2012r., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. i art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia, zaskarżając wyrok w całości w imieniu R. R. wywiódł jego pełnomocnik.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu apelujący zarzucił mającą wpływ na wyniki sprawy obrazę prawa procesowego:

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie ustawowych elementów uzasadnienia orzeczenia, w szczególności, brak dostatecznego wyjaśnienia, z jakich przyczyn Sąd uznał za udowodnioną okoliczność, iż odwołujący ma realną możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia jakiejkolwiek innej pracy;
- art. 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c. poprzez to, że Sąd I instancji nie zażądał ustnego wyjaśnienia opinii złożonych na piśmie ani dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, mimo, iż przeprowadzone w sprawie opinie zawierają istotne luki i są nieprzekonujące w szczególności nie zawierają – wbrew postanowieniu Sądu z dnia 24 czerwca 2013 r. – stanowczego wskazania czy odwołujący ma realną możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz czy celowe/możliwe jest jego przekwalifikowanie;
- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na wadliwym przyjęciu, że opinie biegłych są zgodne z zasadami logiki i wiedzy powszechnej oraz że wyrażone w nich stanowisko zostało właściwie umotywowane, a co za tym idzie, że były one przydatne dla ustalenia stanu zdrowia odwołującego, podczas gdy w rzeczywistości opinie obarczone były nieprawidłowościami, które uniemożliwiły oparcie o niezaskarżonego rozstrzygnięcia w szczególności uznanie, że odwołujący ze względu na swój poziom rozwoju i intelektualny nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Apelujący, z ostrożności procesowej podniósł także zarzuty naruszenia prawa materialnego:

- skutek błędnej wykładni art. 12 oraz art. 13 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (w zw. z art. 4 oraz art. 15 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej), polegającej na przyjęciu, że o niezdolności do pracy przesądza ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, podczas gdy decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana nie tylko w oparciu o okoliczności natury medycznej, ale także o okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza posiadanych kwalifikacji ubezpieczonego, możliwość zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne;
- niezastosowanie art. 13 ust 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (w zw. z art. 4 oraz art. 15 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej), co doprowadziło do pominięcia okoliczności, że ewentualne zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

W dodatkowym piśmie procesowym pełnomocnik odwołującego wniósł także wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z Karty Zdrowia Dziecka na okoliczność istnienia u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem przez niego 18 roku życia oraz zaświadczenia lekarskiego z dnia 12 grudnia 2014 r. i zaświadczenia lekarskiego dla celów świadczenia z ubezpieczenia społecznego z dnia 3 czerwca 2015 r. na okoliczność pogorszenia się stanu zdrowia odwołującego w okresie późniejszym.

Mając powyższe zarzuty na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie odwołania. Ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelujący wniósł także o zasądzenie na rzecz R. R. kosztów postępowania obu instancji i zasądzenie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej odwołującemu z urzędu, nieopłaconej nawet w części.

Pozwany organ rentowy wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty apelacji są bezzasadne, zatem wniesiona apelacja podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny pragnie przypomnieć, że w przedmiotowej sprawie rozpatrywane jest odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 12 lipca 2011 r., którą to organ rentowy odmówił wnioskodawcy R. R. prawa do renty socjalnej. Treść tej decyzji określa zatem zakres rozpoznania, bowiem w sprawach z zakresu ubezpieczeń zarówno roszczenia ubezpieczonego, jak i możliwości rozstrzygnięć sądu ograniczone są kontrolnym charakterem postępowania, które sprowadza się do badania prawidłowości lub zasadności decyzji wydanej przez organ rentowy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, Lex nr 1215286; z dnia 26 stycznia 2012 r., I UK 310/11, Lex nr 1215418). Oznacza to, że dokonanie oceny zapadłej decyzji odbywać się może tylko w odniesieniu do stanu faktycznego istniejącego w dacie jej wydania.

Odwołujący złożył wniosek o przyznanie renty socjalnej, podnosząc, iż stan jego zdrowia powoduje, iż jest on osobą niezdolną do pracy zarobkowej.

Renta socjalna zgodnie z art. 4 ust 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013 r., poz. 982) jest świadczeniem przyznawanym osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia, lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Zatem, aby można było przyznać odwołującemu, zgodnie z jego wnioskiem prawo do renty socjalnej, w sprawie należało ustalić czy odwołujący spełnia podstawową materialno-prawną przesłankę warunkującą przyznanie prawa do renty socjalnej – mianowicie należało ustalić czy odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a jeśli tak, – kiedy ta niezdolność powstała.

Ustalenie całkowitej niezdolności do pracy stosownie do art. 5 cytowanej ustawy o rencie socjalnej, następuje na zasadach i w trybie przewidzianym w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm., - dalej ustawa emerytalna). Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, stosowanym odpowiednio na podstawie art. 15 ustawy o rencie socjalnej, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Oczywistym jest, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty socjalnej, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena ewentualnej całkowitej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń występujących u wnioskodawcy. Sąd odwoławczy nie może bowiem badać oceny niezdolności danej osoby do pracy samodzielnie, jedynie w oparciu o własną wiedzę oraz doświadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, Lex nr 558589). Zasadniczym dowodem w postępowaniu jest zatem dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy, jej charakteru czy też daty powstania.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy na powyższą okoliczność słusznie przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy – o specjalnościach adekwatnych do zgłaszanych przez odwołującego schorzeń. W łącznej opinii z dnia 18 marca 2014 r. biegli lekarze sądowi – psycholog oraz specjalista neurologii i psychiatrii - jednoznacznie stwierdzili, iż występujące u odwołującego schorzenia nie stanowią o jego całkowitej niezdolności do pracy. Biegli po przeprowadzonym badaniu stwierdzili jedynie, że odwołujący w ich ocenie, jest częściowo trwale niezdolny do pracy, przy czym początek powstania niezdolności należy przyjąć przed 16 rokiem życia.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że na podstawie przedmiotowej opinii Sąd I instancji trafnie ustalił, że odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W tym miejscu należy podkreślić, że jedynie całkowita niezdolność do pracy jest przesłanką warunkującą przyznanie wnioskodawcy prawa do renty socjalnej zgodnie z powyżej cytowanymi przepisami. Wobec jednoznacznego stanowiska wynikającego z opinii biegłych w przedmiotowej sprawie nie sposób jest przyjąć, że odwołujący - mimo występujących u niego poważnych schorzeń powodujących częściową trwałą niezdolność do pracy, - jest osobą całkowicie niezdolną do jakiejkolwiek pracy. Zważyć należy, że w rozpoznawanej sprawie biegli nie mieli wątpliwości, co do stanu zdrowia odwołującego i zakresu jego niezdolności do pracy. Nadto wnioski wynikające z kwestionowanej przez apelującego opinii biegłych są tożsame z wcześniej sporządzoną w sprawie w dniach 17 i 26.10.2011 r. opinią innego zespołu biegłych sądowych. Nie sposób nie zauważyć, że opinia biegłych z dnia 18.03.2014 r., jest zatem w sprawie drugą opinią wydaną na temat stanu zdrowia odwołującego. We wcześniejszej opinii biegłych z dnia 17 i 26.10.2011 r. lekarze specjaliści – biegli sądowi psycholog oraz neurolog - również wskazywali, że odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Odwołanie się do treści opinii wydanej w 2011 r., jest możliwe, albowiem Sąd Apelacyjny uchylając wyrokiem z dnia 17.04.2013 r. wydanym w sprawie III AUa 1382/13 wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26.06.2012 r. wydany w sprawie VIII U 3196/11, nie zniósł prowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego. Tym samym na okoliczność oceny stanu zdrowia odwołującego w dacie wydawania zaskarżonej decyzji w przedmiotowej sprawie zostały sporządzone zasadniczo dwie opinie, przez dwa różne, niezależne zespoły biegłych. Biegli wydali tożsame opinie i Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do kwestionowania zasadności wniosków wynikających z tychże opinii.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Apelacyjny stwierdza, że w jego ocenie, postępowanie dowodowe prowadzone przez Sąd I instancji, zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, albowiem zmierzało do ustalenia wskazanego wyżej ustawowego warunku uzyskania prawa do renty socjalnej. Opinia biegłego sądowego z dnia 15 i 16.10.2013 r. i łączna opinia biegłych sądowych z dnia 18.03.2014 r., uznana została zasadnie przez Sąd pierwszej instancji za kompletną, rzetelną i jasną. Wskazane opinie stanowią bowiem w ocenie Sądu Apelacyjnego pełnowartościowy dowód w sprawie i słusznie zostały uznane za podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Podkreślić należy, że w rozpoznawanej sprawie kluczowym było to czy odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do jakiejkolwiek pracy. W sprawie nie było oceniane czy odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Apelujący z kolei w uzasadnieniu podnosił, że Sąd Okręgowy powinien, poza oceną medyczną stanu zdrowia odwołującego, uwzględniać również jego realne możliwości do pracy, brak możliwości przekwalifikowania się, trudności na runku pracy w znalezieniu pracy dla osoby z naruszoną sprawnością organizmu. Z punktu widzenia orzeczniczego, przesłanki te były jednak nieistotne, bowiem ocena możliwości i zasadności przekwalifikowania się dokonywana jest w przypadku, gdy dana osoba z uwagi na stan zdrowia jest jedynie częściowo niezdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i powinna oczywiście być brana pod uwagę, gdyby odwołujący starał się o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W sytuacji, gdy odwołujący w przedmiotowej sprawie wnioskował o rentę socjalną, której przyznanie warunkuje stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy, ocena okoliczności „innej natury”, w sytuacji, gdy biegli lekarze sądowi stwierdzają, że z punktu widzenia medycznego nie istnieje u badanego całkowita niezdolność do jakiejkolwiek pracy, nie ma znaczenia. Niezasadnie zatem apelujący w treści apelacji skupiał się na wykazaniu tego, że sąd powinien zbadać niezdolność do pracy odwołującego w kontekście posiadanych przez niego kwalifikacji. Całkowita niezdolność do pracy polega bowiem w swej istocie na tym, że dana osoba nie ma możliwości podjęcia jakiejkolwiek pracy, natomiast badanie czy podmiot jest całkowicie niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami skupia się na badaniu czy możliwe jest podjęcie innej pracy niż tej, do której ma kwalifikacje. Te dwa pojęcia w sensie orzeczniczym zasadniczo różnią się zatem od siebie. W kontekście powyższych rozważań, Sąd Apelacyjny wskazuje także, że w jego ocenie biegli nie musieli określać i wyjaśniać, jakie ewentualnie prace odwołujący może wykonywać w związku z stwierdzoną u niego częściową niezdolnością do pracy. Nie takie było bowiem zadanie biegłych, których rola sprowadzała się do oceny stanu zdrowia odwołującego, pod kątem ustalenia, czy występujące u niego schorzenia powodują całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy, a jeżeli tak to, kiedy ona powstała. Biegli w tym przedmiocie wypowiedzieli się w sposób jednoznaczny.

Mając na względzie zarzuty apelacji, już tylko ubocznie Sąd Apelacyjny wskazuje, że sama niemożność wykonywania pracy spowodowana innymi przyczynami niż naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do zarobkowania nie stanowi o niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 167/03, OSNP 2004 Nr 18, poz. 320 oraz z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03, Lex nr 585793).

Sąd Apelacyjny stwierdza także, że w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy nie miał również obowiązku przeprowadzania dodatkowego dowodu z opinii tych samych lub innych biegłych, ani nie było podstaw do żądania składania przez biegłych ustnych wyjaśnień. Z art. 286 k.p.c. nie wynika bowiem, wbrew stanowisku apelującego - obowiązek sądu dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii innych biegłych, bądź dowodu z ustnej opinii uzupełniającej, jeżeli pierwsza opinia nie jest dla strony korzystna. Jak już wskazywano powyżej, należy mieć na względzie to, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego (w tym renty socjalnej), warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej (art. 278 § 1 k.p.c.). Opinia ta dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, czasu ich powstania, stopnia zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o braku zdolności do wykonywania zatrudnienia. Ewentualne wątpliwości, co do treści opinii, zarówno własne, jak i podnoszone przez stronę, sąd usuwa w ten sposób, że żąda ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, a w razie potrzeby żąda też dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (art. 286 k.p.c.). Sąd nie jest jednak obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu (por. wyrok z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNAPiUS 1999 Nr 10, poz. 351). Dlatego sąd ma obowiązek dopuszczenia (również z urzędu - art. 232 § 2 k.p.c.) dowodu z dalszej opinii tylko wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez biegłych analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować ich rozumowania, co do trafności wniosków końcowych. Jeżeli opinia biegłych wywołuje u sądu uzasadnione wątpliwości z uwagi na występujące w niej błędy, sprzeczności lub inne wady, wówczas sąd ten ma obowiązek zastosowania art. 286 k.p.c., poprzez zażądanie ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie lub - w razie potrzeby - zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (por. wyroki z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, Lex nr 537027 i z dnia 14 stycznia 2011 r., II UK 160/10, Lex nr 786386 oraz przywołane w nich orzecznictwo).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny stwierdza, że uzasadnienie opinii biegłych, z której dowód został przeprowadzony przed Sądem pierwszej instancji, zostało przez Sąd Okręgowy zasadnie uznane za wystarczające i przekonujące. Kwestionowana opinia biegłych niezaprzeczalnie znalazła potwierdzenie w całym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w treści wcześniej przeprowadzonej na tą samą okoliczność opinii innego zespołu biegłych. Istotne jest w sprawie także to, że odwołujący, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w żaden sposób nie kwestionował treści opinii i nie wnosił do niej zastrzeżeń. Kwestionowana obecnie w apelacji treść opinii biegłych, została pełnomocnikowi odwołującego doręczona w sposób prawidłowy i w piśmie procesowym z dnia 16 kwietnia 2004 r. wskazał on, wprost, że „nie wnosi żadnych zastrzeżeń do treści opinii” (k.204 akt sądowych). Skoro zatem wnioski wynikające z opinii nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd dokonujący oceny treści opinii uznał, że została ona należycie uzasadniona, nie było podstaw i konieczności w przedmiotowej sprawie do przeprowadzania dowodu z ustnych wyjaśnień biegłego, tym bardziej nie było żadnych podstaw do przeprowadzania dowodu z uzupełniającej opinii tych samych, bądź innych biegłych.

W dodatkowym piśmie procesowym złożonym na etapie postępowania apelacyjnego, apelujący wnosił także o przeprowadzenie dowodu z Karty Zdrowia Dziecka, na okoliczność ustalenia całkowitej niezdolności do pracy a także dowodu z dwóch zaświadczeń lekarskich z dnia 12 grudnia 2014 r. i z dnia 3 czerwca 2015 r. na okoliczność ustalenia pogorszenia się jego stanu zdrowia. Powyższy wniosek dowodowy, należało oddalić, jako spóźniony albowiem mógłby on zostać podniesiony już na etapie postępowania pierwszo instancyjnego. Nie sposób nie zauważyć także, że w

treści wspomnianego już pisma procesowego z dnia 16 kwietnia 2014 r. pełnomocnik procesowy odwołującego wprost wskazał, że nie wnosi żadnych nowych wniosków dowodowych. Okoliczność, że na etapie postępowania apelacyjnego nastąpiła zmiana osobowa i odwołującego w trakcie postępowania prowadzonego przed sądem pierwszej instancji reprezentował inny pełnomocnik niż obecnie, w żaden sposób nie ma znaczenia na treść składanych przez niego oświadczeń, które jak najbardziej są ważne, albowiem zostały złożone przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Apelacyjny wskazuje także, że przeprowadzenie pierwszego z wnioskowanych dowodów byłoby również niezasadne i zmierzałoby do przedłużenia trwania przedmiotowego postępowania. Zważyć należy, że bezsporne w sprawie było to, że naruszenie sprawności organizmu odwołującego powstało w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy, a dokładnie przed 16 rokiem życia, tym samym przedłożona na etapie postępowania apelacyjnego dokumentacja medyczna, tj. Karta Zdrowia Dziecka z wkładkami oraz zaświadczeniami wystawionymi do roku 1995, - w sytuacji, gdy część przywołanej dokumentacji medycznej i tak znajdowała się już w aktach rentowych i była oceniana przez biegłych, - nie ma istotnego znaczenia orzeczniczego. Zważyć należy, że żadna ze stron nie kwestionuje występowania u odwołującego schorzeń wpływających na jego sprawność organizmu oraz tego, kiedy schorzenia te powstały. Jak wynika jednak z jednoznacznej opinii biegłych schorzenia te nie powodują całkowitej niezdolności do pracy i okoliczność ta była przyczyną odmowy przyznania odwołującemu prawa do renty socjalnej.

Jako spóźniony, a także, jako niezasadny należało również potraktować wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zaświadczenia lekarskiego z dnia 12 grudnia 2014 r. i 3 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny przywołuje, że specyfika postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych polega na tym, że biegli badają i oceniają stan zdrowia badanego w kontekście zaleceń zawartych w treści postanowienia o powołaniu biegłego, na dzień wydania zaskarżonej decyzji. W badaniu przedmiotowym i podmiotowym uwzględniany jest, więc konkretny stan zdrowia odwołującego. Oznacza to, że wyniki badań i zaświadczenia lekarzy wydawane po dacie zaskarżonej decyzji nie mogą stanowić podstawy do zmiany treści orzeczenia. Tym samym dokumentacja medyczna przedstawiona przez odwołującego wydana po dacie wydania zaskarżonej decyzji nie może stanowić podstawy do uzupełnienia postępowania dowodowego, zarówno przez Sąd I jak i II instancji. Sąd odwoławczy wskazuje, że bada słuszność decyzji organu rentowego wydanej w 2011 r., i pod rozwagę zgodnie z art. 316 k.p.c. bierze jedynie stan z chwili zamknięcia rozprawy, - co w sprawach rozpatrywanych przez Sąd ubezpieczeń społecznych, wino być rozumiane tak, że Sąd bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili wydania zaskarżonej decyzji, a więc w przedmiotowej sprawie na dzień 12 lipca 2011 r. Wszelkie zmiany stanu zdrowia odwołującego, powstałe po tej dacie, które rzeczywiście wpływałyby na jego niezdolność do pracy winny być zgłaszane organowi rentowemu, który oceni zasadność nowego wniosku o dane świadczenie rentowe. Istotą powyższego, obowiązującego wzorca postępowania jest bowiem wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczony powołuje się na nowe okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia, które nie były znane lekarzom organu rentowego, ani organowi rentowemu w dacie decyzji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2007 r., I UK 316/06, OSNP 2008 nr 13-14, poz. 199, z dnia 4 lipca 2007 r., II UK 280/06, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 260, z dnia 16 maja 2008 r., I UK 385/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 240, z dnia 11 maja 2012 r., I UK 411/11, Lex nr 1214553).

W świetle powyższych rozważań, Sąd Apelacyjny stwierdza, że wszystkie podniesione w apelacji zarzuty, sprowadzające się do odmiennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie mogły prowadzić do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji powołując biegłych sądowych odpowiadających specjalizacją z zakresu schorzeń, na które cierpi odwołujący, w pełni wypełnił obowiązek wynikający z art. 278 § 1 k.p.c. Nie można pominąć tego, że biegli sędziowie dysponowali niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a sporządzona przez nich opinia uwzględniała całość zgromadzonej dokumentacji lekarskiej, zwłaszcza, że zawierała logiczne i rzeczowe uzasadnienie, co pozwalało na jej ocenę przez pryzmat art. 233 § 1 k.p.c. Tym samym zdaniem Sądu Apelacyjnego nie było w sprawie żadnych przesłanek do kwestionowania wiarygodności opinii biegłych sądowych i jej przydatności do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd I instancji uczynił bowiem przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając

wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji zmierzał do wyjaśnienia wszystkich kwestii spornych powstałych w toku prowadzonego postępowania, stosownie do wcześniejszych zaleceń Sądu Apelacyjnego. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był wystarczający do dokonania prawidłowego rozstrzygnięcia. W toku prowadzonego postępowania udało się bowiem jednoznacznie ustalić, że odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wprawdzie odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy, co wynika z treści opinii biegłych, jednak częściowa niezdolność do pracy, na co już wielokrotnie zwracał uwagę Sąd Apelacyjny - nie stanowi przesłanki pozwalającej przyznać odwołującemu prawo do renty socjalnej.

Zwrócić należy uwagę na to, że opinia biegłych w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomem wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 7 listopada 2000r., sygn. I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Wytyczne te nie tylko Sąd Apelacyjny, ale i również Sąd I instancji miał na uwadze. Tym samym subiektywne przekonanie odwołującego o jego całkowitej niezdolności do pracy nie może w przedmiotowej sprawie stanowić podstawy do zmiany słusznego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego opartego na właściwie sporządzonej opinii biegłych lekarzy sądowych.

Na koniec Sąd Apelacyjny wskazuje, iż zupełnie niezasadny był podniesiony, jako pierwszy, zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie ustawowych elementów uzasadnienia. Zważyć należy, że judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, może się okazać zasadny tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 328 § 2 k.p.c., zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli apelacyjnej, czyli gdy treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie toku wyводу, który prowadzi do jego wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 II.PK.210/08 Lex nr 523527). Stosownie do art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenia faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Te elementy zdaniem Sądu Apelacyjnego zawiera zaskarżone orzeczenie, co stanowi o niezasadności zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w sposób wskazany w apelacji.

Resumując Sąd Apelacyjny stwierdza, że w treści apelacji odwołujący nie wskazał na okoliczności, które biegli, bądź Sąd nie uwzględnili w sprawie. Postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, a treść wydanego orzeczenia w żadnej mierze nie narusza przywołanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Niewątpliwie odwołujący jest osobą cierpiącą na poważne schorzenia, jednak jak wskazują wszyscy powołani w sprawie biegli objawy chorobowe nie stanowią przesłanek do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy. Wobec powyższego przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że decyzja organu rentowego była słuszną, trzeba uznać za prawidłowe i mające odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz § 2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461.t.j.).

SSA Marta Sawińska	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--------------------	-----------------------	-------------------------------